

Posudek vedoucího práce k diplomové práci BcA. Martina Kratochvíla

Martin Kratochvíl je studentem, u kterého jste si jistí minimálně jednou věcí a to fascinací fotografií. Kolikrát na školách hledáme takové lidi, jež nám dokládají zaujetí pro tvorbu.

Je to o dost radostnější dialog. Takové studenty nemusíte sáhodlouze a krkolomně přesvědčovat, proč má cenu tvořit. Avšak v tomto dialogu bylo jisté napětí. To vznikalo z Martinova širšího pojetí fotografie a zkoumáním záznamu a mého přesvědčení, že je potřeba nějakým způsobem řešit v práci prostředí, chcete-li prostor, aby se vyhovělo oboru, který studuje. Naštěstí z toho nevznikl pro diplomanta pocit, kterým by se nutil do něčeho, co mu není vlastní. Martin Kratochvíl prokázal otevřenost k bádání, kterou má student disponovat a jal se zkoumat pole prostoru, prostředí a instalace pomocí fotografie.

Během předchozího semestru, v němž studenti hledali témata pro svou diplomovou práci, zkoušel Martin manipulovat fotografii pomocí projekce v prostoru, a tím zpochybňovat, co vlastně vidíme. Nakonec dokonce opustil i médium fotografie, aby vytvořil instalaci světla a stínů, které samozřejmě s fotografií souvisí.

Pro diplomovou práci si zvolil vlastní a zcela konkrétní téma. Opuštěné bunkry, které měly sloužit jako obrana Československa před armádou hitlerovského Německa. Nebyl fascinován historií těchto objektů, ale jejich architekturou, která mu skrze malé zorné otvory pro kulometry připomínala útroby fotoaparátu. Už to dokládá jeho kreativní vidění světa.

Začal plodně vytvářet fotografie tím, že vložil čočku do zmiňovaného otvoru a na vnitřní stěně bunkru osvětloval skla s fotocitlivou vrstvou. Zkoušel také vytvářet fotografie na papír jen pomocí malé štěrbin, a tak vznikly velkoformátové fotografie pomocí camery obskury.

Fotografie zachytávaly smrkový les a téměř se od sebe nelišily. Bylo tedy nasnadě ptát se, zda není vhodné obraz nějak inscenovat, jak ho prezentovat? O tom ovšem Martin přemýšlel a především to zkoušel, aby došel k uvědomění, že původní obraz je ten pravý. Tímto si i zkušený autor musí projít. Velkoformátové fotografie bylo potřeba vhodným způsobem podat. A zde Martin Kratochvíl prokázal citlivost pro prostředí a zaujetí tématem. V prostorách univerzity našel rozsáhlý bunkr, kde by tyto obrazy vyzněly. Důležitá byla i volba světla, která podtrhává atmosféru tématu a pocitově nás přenáší do míst vzniku.

Navrhuji hodnotit práci **výborně**.

Richard Loskot